

ressò mont-roigenc

LES ÀVIES-AVIS DE MONT-ROIG PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS/ES I EXILIATS/DES ARRIBEN A LES 100 SETMANES MANIFESTANT-SE

Miquel Anguera, “Beatet”

13-02-2020

El passat divendres dia 7, el Col·lectiu d'Àvies i Avis per la llibertat dels presos i preses, exiliats i exiliades que formen part, també, de La Taca d'Oli, ens vam trobar per

commemorar les 100 setmanes sortint, ininterrompudament a Mont-roig, per reclamar la llibertat de les preses/sos i exiliades/ats després de l'injust, ignominiós i vergonyant empresonament de la tardor de 2017 i posterior judici del 2019, malgrat les crides internacionals i nacionals en contra (Grup de l'ONU contra les Detencions Arbitràries, Amnistia Internacional, *Human Rights Watch*, grups d'eurodiputats i senadors, a França,

Gal·les, i un llarg etcètera).

Aquesta trobada del dia 7, a més, ens vam veure acompanyats pels mateixos col·lectius d'àvies i avis de poblacions del Camp de Tarragona, fins i tot de Vic, que van voler estar al nostre costat en la commemoració d'aquests dos anys de trobades.

Els altres pobles que van ser amb nosaltres foren: Coldejou, Montbrió, Riudoms, Cambrils, Reus, Tarragona, Valls i, com ja hem dit, Vic. Un esment especial pels companys de l'ANC de casa nostra que també han estat amb nosaltres durant aquestes 100 manifestacions, compartint amb nosaltres, el fred, la calor, el vent, la pluja i la ràbia per les injustícies que, dia rere dia, rebem d'uns tribunals totalment polititzats.

Més de 150 fórem les persones congregades a la Casa de Cultura Agustí Sardà, on, després de l'habitual manifestació pels carrers de la nostra Vila, vam cloure la trobada amb un acte reivindicatiu i polític a l'esmentada seu municipal.

Van prendre la paraula un representant del col·lectiu de cada poble present a l'acte i vam llegir una carta del MH President de la Generalitat adreçada a totes les àvies i avis de Catalunya. La Cèlia Pujol ens llegí una poesia de l'Olga Xirinachs i vam cantar dues cançonetes (L'estaca i Cançó del diner), per acabar amb el Cant dels Segadors, com sempre fem en les nostres trobades de cada divendres. Vaig tenir la satisfacció i l'orgull de poder acompanyar els cants amb la meua

guitarra.

Una xocolatada amb coca i galetes (feta per la M. Neus Mendoza) va posar punt i final a la nostra trobada que, dissortadament, haurem de continuar organitzant, mentre tinguem aquesta bona gent a la presó i/o a l'exili, només per dur a terme un mandat del poble. I pensar que, amb Franco, ja havíem viscut la pitjor de les dictadures. Però, donat que som molt tossuts: no pararem!